

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 561/2024-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného JUDr. Petrom Konvičným, advokátom, Rázusova 1, Košice, proti postupu Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. DK-2P/7/2020 takto

r o z h o d o l :

- Postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. DK-2P/7/2020 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **500 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Námestovo **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Okresný súd Námestovo **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **713,96 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšných častiach ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. DK-2P/7/2020. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Zároveň žiada o priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 10 000 eur a náhrady trov konania. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 561/2024-24 z 5. novembra 2024 bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ doručil 9. septembra 2019 Okresnému súdu Košice I návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal dočasnej úpravy osobnej starostlivosti k maloletej dcére [REDAKOVANÉ]. Okresný súd Košice I postúpil vec 16. januára 2020 Okresnému súdu Dolný Kubín (v súčasnosti Okresný súd Námestovo, pozn.).

3. Uznesením okresného súdu z 11. marca 2020 bolo napadnuté konanie spojené na spoločné konanie s konaním vedeným pod sp. zn. 10P/1/2020 o návrhu [REDAKOVANÉ] (matky maloletých detí [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]) na určenie výživného pre maloletú [REDAKOVANÉ]. Na pojednávaní uskutočnenom 21. júla 2020 okresný súd spojil napadnuté konanie s konaním vedeným pod sp. zn. 7Pc/5/2020 a čiastočným rozsudkom určil, že sťažovateľ je otcom maloletej [REDAKOVANÉ].

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 2P/7/2020-950 z 15. júla 2021 zveril maloleté deti do starostlivosti matky (výrok I), sťažovateľovi určil k maloletým deťom bežné výživné (výrok II) a zameškané výživné (výrok III) a upravil jeho styk s maloletými deťmi v rozsahu v ňom uvedenom (výrok IV). V prevyšujúcej časti požadovaného výživného návrh matky zamietol (výrok V). Okresný súd ďalej zamietol návrh otca na uloženie výchovného opatrenia a na zverenie maloletej [REDAKOVANÉ] do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov (výrok VI). Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok VII) a neprisúdil náhradu trov konania štátu (výrok VIII).

5. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ vo vymedzených častiach odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 8CoP/61/2021-1085 tak, že rozsudok okresného súdu v časti výživného na maloleté deti a vo výrokoch o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (výrok I). Zároveň zmenil rozsudok okresného súdu v časti úpravy styku sťažovateľa s maloletými deťmi a upravil styk v rozsahu v ňom uvedenom (výrok II). Vo zvyšnej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý (výrok III). Krajský súd zároveň zamietol návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia vo veci starostlivosti súdu o maloletých, ktorý mu bol doručený 7. decembra 2021 (výrok IV).

6. Uznesením okresného súdu z 2. júna 2022 okresný súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým sťažovateľovi zvýšil výšku výživného na maloleté deti a určil, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Proti uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 9CoP/31/2022-1498 z 30. augusta 2022 tak, že neodkladné opatrenie vo výroku o výške výživného zmenil a zrušil uznesenie v časti o trovách konania.

7. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. DK-2P/7/2020 z 12. marca 2024 okresný súd určil sťažovateľovi výšku výživného na maloleté deti (výrok I), určil výšku zameškaného výživného na maloleté deti (výrok II), prikázal sťažovateľovi nahradiť trovy konania štátu (výrok III), prikázal

sťažovateľovi nahradiť trovy konania matke maloletých detí (výrok IV), ďalej určil, že štátu sa náhrada trov konania vo výške 75,20 eur neprisudzuje (výrok V). Okresný súd zároveň určil, že žiaden z účastníkov nemá v napadnutom konaní nárok na náhradu trov konania (výrok VI). Vo zvyšnej časti prevyšujúceho výživného návrh matky zamietol (výrok VII). Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie.

8. Nad rámec tvrdení sťažovateľa ústavný súd zistil, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 13CoP/154/2024 z 9. októbra 2024 rozsudok okresného súdu vo výrokoch o výživnom potvrdil (výrok I). Vo výroku o trovách štátu rozsudok okresného súdu zmenil. Vo výroku IV, ako aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania (VI) rozsudok okresného súdu zrušil a v tých častiach vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň zrušil výrok VII rozsudku okresného súdu. V odvolaní nenapadnutom výroku V ponechal rozsudok okresného súdu v platnosti.

9. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie okresný súd uznesením č. k. DK-2P/7/2020-2609 zo 14. novembra 2024 rozhodol o nároku matky na náhradu trov konania sp. zn. 7Pc/5/2020 (výrok I) a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov napadnutého konania (výrok II). Toto uznesenie sa v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa doručovalo.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru zbytočnými prietiahmi okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré boli spôsobené jeho nečinnosťou, ako aj neefektívnym postupom, pričom na podporu svojej argumentácie poukázal na právne závery krajského súdu v odvolacích rozhodnutiach. V napadnutom konaní nie je ani po štyroch rokoch v celom rozsahu právoplatne rozhodnuté napriek tomu, že ide o konanie týkajúce sa maloletých detí, pri ktorom by mal byť zo strany súdov zvýšený dôraz na rýchlosť konania. Postup okresného súdu v napadnutom konaní je nutné považovať za nesprávny, neefektívny a dochádza ním nielen k zjavným, zbytočným a ničím neodôvodneným prietiahom v konaní, ale aj k neoprávnenému zásahu do práva vlastníť majetok a v konečnom dôsledku aj k porušeniu zásady zákazu *denegatio iustitiae*. Zbytočné prietahy boli v napadnutom konaní spôsobené predovšetkým okresným súdom, ktorý v konaní postupuje opakovane arbitrárne, v rozpore s platnými právnymi predpismi, pričom nerešpektuje záväzné pokyny krajského súdu, čo v konečnom dôsledku spôsobuje, že vec nie je ako celok právoplatne skončená.

11. Okresný súd arbitrárnym postupom porušil aj čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže ustanovil v napadnutom konaní súdneho znalca, ktorý nebol znalcom z odboru psychológie, odvetvia poradenskej psychológie, a teda nebol oprávnený realizovať znaleckú činnosť v požadovanom rozsahu. Sťažovateľ spochybňuje znalecký posudok, ktorý okresný súd použil ako podklad na rozhodovanie. Ďalej sťažovateľ namieta procesný postup okresného súdu pri vydaní neodkladného opatrenia, ktorým okresný súd zvýšil výživné, a polemizuje nad zákonnosťou postupu pri určení súdom stanoveného výživného. Podľa sťažovateľa okresný súd ignoruje ním predložené dôkazy a pristupuje k sťažovateľovi diametrálne odlišne ako k matke maloletých detí. Uvedené procesné pochybenia majú mať za následok porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

12. Podľa sťažovateľa mu okresný súd opakovane určuje takmer až likvidačné výšky výživného na maloleté deti, ktoré sťažovateľ musí plniť ešte pred tým, ako je vec právoplatne skončená.

Sťažovateľ zároveň nemá nárok sa od matky maloletých detí domáhať vrátenia už zaplateného výživného v prípade, ak odvolací súd rozhodne o nezákonnosti rozhodnutia okresného súdu. Uvedený postup má podľa sťažovateľa za následok porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

13. Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení zrekapitulovala doterajší priebeh napadnutého konania. Podľa jej názoru zákonná sudkyňa vo veci konala sústredene a plynulo. V predmetnej veci išlo o skutkovo náročnejšie dokazovanie, keďže bolo potrebné preukázať nepochybný a skutočný stav majetkových pomerov na strane otca maloletých detí. Takýto postup súdu nemožno označiť za nesprávny, neefektívny a zasahujúci do práva vlastníť majetok. Hoci napadnuté konanie trvá už 5 rokov, je zrejmé, že k jeho predĺženiu prispievali aj návrhy na nariadenie neodkladného opatrenia, či žiadosti o odročenie pojednávania. Sťažnosť sťažovateľa považuje za nedôvodnú. V súčasnosti je konanie vo veci samej právoplatne skončené 8. novembra 2024.

14. Vzhľadom na obsah spisu a vyjadrenia okresného súdu ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na zaujatie stanoviska k danému vyjadreniu a pristúpil k meritórnemu posúdeniu dôvodnosti ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru zbytočnými priet'ahmi okresného súdu v napadnutom konaní, ktorého dĺžku považuje sťažovateľ za neakceptovateľnú. Zbytočné priet'ahy zo strany okresného súdu mali byť spôsobené nečinnosťou okresného súdu, resp. jeho neefektívnym postupom.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

16. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty iným spôsobom. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov účastníkovi konania zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne

realizovalo. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

18. Otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa.

19. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o úprave styku a určení rozsahu vyživovacej povinnosti vo veciach starostlivosti o maloletých tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov a napriek špecifickej povahe konania vyžadujúcej citlivý prístup orgánov verejnej moci ho v zásade nemožno považovať za zložitú vec. V súlade s judikatúrou ESLP patrí napadnuté konanie do skupiny tzv. citlivých konaní, ktorým by mali všeobecné súdy venovať zvýšenú pozornosť.

20. Ústavný súd si v napadnutom konaní všimol istú mieru skutkovej zložitosti, keďže predmet konania sa v jeho priebehu opakovane modifikoval vzhľadom na spojenie vecí do spoločného konania, ako aj v dôsledku početných návrhov účastníkov konania. Vo veci bolo taktiež potrebné vykonať znalecké dokazovanie. Dokazovanie okresného súdu sa vo významnej miere sústredilo na zisťovanie skutočných majetkových pomerov s'ťažovateľa, keďže jeho majetok sa v priebehu napadnutého konania menil. Všetky uvedené skutočnosti sú indikátormi určitej miery skutkovej zložitosti napadnutého konania.

21. Druhým kritériom je správanie s'ťažovateľa. Po preskúmaní súdneho spisu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že s'ťažovateľ sa svojím správaním vo výraznej miere pričínil o predĺženie napadnutého konania. Z celkového počtu 15 nariadených pojednávanií bolo až 9 pojednávanií odročených z dôvodov na strane s'ťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu (1. 3. 2022, 24. 3. 2022, 10. 5. 2022, 20. 12. 2022, 9. 5. 2023, 13. 7. 2023, 26. 9. 2023, 28. 11. 2023, 27. 12. 2023). Pozornosti ústavného súdu pritom neuniklo, že s'ťažovateľ opakovane žiadal o odročenie pojednávanií len deň pred ich naplánovaným konaním, pričom ani v jednom prípade nesúhlasil s konaním pojednávania len za prítomnosti svojho právneho zástupcu.

22. Celková dĺžka konania bola sčasti ovplyvnená aj procesnou aktivitou s'ťažovateľa, ako aj matky maloletých detí, pričom obaja účastníci konania v celom priebehu napadnutého konania opakovane doručovali súdu obširne procesné návrhy (napr. návrhy na zmenu neodkladných opatrení, opravné prostriedky proti vydaným meritórnym a procesným rozhodnutiam, návrhy na doplnenie dokazovania). Ústavný súd vo vzťahu k s'ťažovateľovi konštatuje, že v súlade s platnou judikatúrou ESLP s'ťažovateľovi síce nemôže byť vyčítané uplatnenie procesných prostriedkov, ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok, avšak na druhej strane podľa ESLP nemožno pričítať štátu zodpovednosť za priet'ahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s nimi (k tomu pozri rozsudok ESLP č. 52859/99 z 25. 5. 2004 vo veci Dostál proti Českej republike, § 220).

23. Posledným kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu. Ústavný súd pritom zohľadňuje, že zbytočné priet'ahy môžu byť zapríčinené nielen nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda postupom a konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty.

24. Ústavný súd po dôkladnom rozbere súdneho spisu konštatuje, že v postupe okresného súdu nezaznamenal žiadne súvislé obdobie úplnej nečinnosti, ktoré by mohol označiť za zbytočný priet'ah. Z celkového počtu 15 nariadených pojednávaní sa uskutočnilo sedem (21. 7. 2020, 25. 5. 2021, 15. 7. 2021, 28. 6. 2022, 22. 9. 2022, 21. 3. 2023, 12. 3. 2024). Okresný súd rozhodol vo veci dvakrát meritórnymi rozsudkami, ktorých obsah bol následne modifikovaný rozhodnutiami krajského súdu. Napadnuté konanie je od 8. novembra 2024 právoplatne skončené vo všetkých zložkách okrem časti o náhrade trov konania, pričom okresný súd vydal 14. novembra 2024 uznesenie týkajúce sa aj danej časti, ktoré dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

25. Na druhej strane musí ústavný súd prihliadnúť na existenciu troch kasačných rozhodnutí krajského súdu, pričom dve z nich (rozsudok krajského súdu č. k. 8CoP/61/2021 zo 17. decembra 2021 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 13Cop/154/2024 z 9. októbra 2024) smerovali proti meritórnym rozsudkom a tretie zrušujúce uznesenie č. k. 9CoP/31/2022-1498 sa týkalo uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia. Krajský súd odôvodnil napadnuté rozhodnutia v častiach, ktorými zrušil, resp. zmenil rozhodnutia okresného súdu, aj existenciou procesných nedostatkov v postupe okresného súdu, ktoré sú odzrkadlením jeho nesústreďeného postupu majúceho za následok vznik zbytočných priet'ahov.

26. Ústavný súd s prihliadnutím na neefektívnu činnosť okresného súdu (ktorá sa prejavila v existencii kasačných rozhodnutí odvolacieho súdu), na citlivosť konania a jeho celkovú doterajšiu dĺžku (viac ako 5 rokov od postúpenia veci) dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

27. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd už po prijatí ústavnej sťažnosti rozhodol aj o poslednom nároku (náhrade trov konania) a uznesenie už písomne vyhotovil a odoslal účastníkom konania, ústavný súd už neprikázal okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov a tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy:

28. Na margo možného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zbytočnými priet'ahmi ústavný súd konštatuje, že dĺžku napadnutého konania ani zistené procesné nedostatky na strane okresného súdu nemožno označiť za také, ktorými by došlo k „odmietnutiu spravodlivosti“ na strane sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 242/07). V okolnostiach prejednávanej veci taktiež absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi obsahom základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľ namietal, argumentáciou uvedenou v ústavnej sťažnosti a zistenými priet'ahmi zo strany okresného súdu. Ústavný súd preto ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie týchto práv nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

29. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva. Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur. Prihliadal pritom aj na skutočnosť, že napadnuté konanie bolo vo výraznej miere ovplyvnené práve správaním sťažovateľa, t. j. jeho výraznou procesnou aktivitou a skutočnosťou, že väčšina nariadených pojednávaní bola odročená výlučne z dôvodov na jeho strane, resp. na strane jeho právneho zástupcu. Výšku priznaného finančného zadosťučinenia je okresný súd povinný zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 2 výroku tohto nálezu). V prevyšujúcej časti požadovaného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia ústavný súd návrhu nevyhovел (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

30. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 713,96 eur v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) vykonané v roku 2024 podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2024 v sume 343,25 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2024 v sume 13,73 eur (podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Celková suma náhrady trov konania tak predstavuje sumu 713,96 eur. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vo veci náhrady trov konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu